ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 72. Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΜΕΜΠΤΗ 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1880

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.—Ἡ Ναυαγιαιρεσικὴ ἐπιτροπή — Φρέσκα-Φρέσκα. — Θέατρον Φαλήρου. — Κ. Γ. Ξένου Ἀνδρόνικος. — Τὰ κυνικὰ καύματα. — Χασιώτικα. — Εἰς τὸν Ὀρφέα! Εἰς τὸν Ὀρφέα. — ΝΙΝΑ.

Η ΝΑΥΑΓΙΑΙΡΕΣΙΑΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ.

—

Συνέπεσε νὰ ἴδωμεν τὰ διάφορα ψηφοδέλτια, ἅτινα ἀπὸ τοῦδε ἑτοιμάζονται νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὸ τῶν διαφόρων πολιτικῶν ἀρχηγῶν, οἵτινες παρεδέχθησαν πληρέστατα τὴν γνώμην τοῦ κ. Ζαΐμη, πρώτου ἀναγγείλαντος τὰ ναυάγια καὶ πρώτου προτείναντος τὴν σύστασιν ναυαγιαιρεσιακῆς ἐπιτροπῆς.

Ψηφοδέλτιον Κουμουνδούρου. Προτείνει ὡς μέλη τῆς ἐπιτροπῆς: τὸν ἑαυτόν του ὡς πρόεδρον, καὶ τοὺς βουλευτὰς κκ. Ζηνόπουλον, Κυριακίδην, Γιαννοῦκον, Μπούμπουλην, Αὐγερινὸν καὶ Βαλτινόν.

Ψηφοδέλτιον Ζαΐμη. Προτείνει ὡς πρόεδρον τὸν ἑαυτόν του καὶ μέλη πλὴν τοῦ κ. Γκίκα, ἄλλους **πέντε** οἵτινες ἤθελον δηλώσει ὅτι εἶνε φίλοι του.

Ψηφοδέλτιον Θ. Δελιγιάννη. Προτείνει ὡς πρόεδρον τὸν ἑαυτόν του καὶ μέλη δύο τοὺς κκ. Κοριζῆν καὶ Συνοδινόν, δηλῶν ὅτι ἂν δὲν ἀρκοῦν οἱ τρεῖς αὐτοὶ δύναται νὰ λάβῃ ἐπικουρίαν ἀξιόλογον διὰ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ συντάγματος.

Ψηφοδέλτιον Μεσσηνέζη. Προτείνει ὡς πρόεδρον καὶ μέλη τὸν ἑαυτόν του μόνον, δηλῶν ὅτι πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἐπιτροπαὶ θὰ διασκορπίσωσι μᾶλλον παρὰ θὰ διασώσωσι τὰ ναυάγια.

Ψηφοδέλτιον Α. Οἰκονόμου. Τοῦτο ἔχει αὐτολεξεὶ ὡς ἑξῆς: «Πᾶσαι αἱ ὑποβληθεῖσαι προτάσεις ἀνήκουσιν εἰς ἀνθρώπους τοῦτ' αὐτό, **ναυάγια τῆς πολιτικῆς.** Πῶς δύναται ἡ καλύβη τοῦ ἐργάτου νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς ναυάγια; Ὑποχωρήσατε παλαιόξυλα διὰ νὰ ἔλθῃ ὁ ἐργάτης. Μόνος αὐτὸς δύναται νὰ σώσῃ τὰ ναυάγια τῆς τιμῆς, τῆς ἀρετῆς, τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀληθείας. Προτείνω νὰ θεωρηθῶσι πᾶσαι αἱ προτάσεις ὡς παγίδες. Διὰ τὰ παλαιὰ πολιτικὰ ναυάγια ὁ Θεὸς ἐφρόντισε. Διὰ τὰ νέα ὁ λαὸς φροντίζει.»

Τώρα πλὴν τούτων τῶν 4 προτάσεων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι τινὲς δευτερεύουσαι. Ὡς π. χ. ἡ τοῦ κ. Ρικάκη φρονοῦντος, ὅτι δύναται νὰ σχηματίσῃ μίαν ἐπιτροπὴν ναυαγιερεσιακὴν ἄνευ πλαγίων σκέψεων. Ἡ τοῦ κ. Σωτηροπούλου ζητοῦντος νὰ εὕρῃ μέσον συνεννοήσεως, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ ὑποβληθῇ μία πρότασις μόνον· καὶ ἡ τοῦ κ. **Α. Πετσάλη** δηλοῦντος, ὅτι οἱ βλέποντες ναυάγια ὠνειρεύθησαν. Οὐδὲν ναυάγιον ἐγένετο ὡς ἔμαθε παρὰ τῶν γραφείων Verritas, θὰ καταθέσῃ δὲ καὶ ἰδίαν πιστοποίησιν τοῦ γραφείου τούτου. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἀρνηθῇ, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν καταιγίδα ἐγένετο ἀληθῶς ἓν ναυάγιον ἑνὸς ὑπουργικοῦ πάρωνος μικροῦ, ἀλλὰ τοῦτο ἀξιόλογα διορθοῦται ἂν ἀνατεθῇ αὐτῷ ἡ διοίκησις τοῦ ναυαγήσαντος πάρωνος, ὅστις εἶνε καθισμένος ἐπάνω εἰς μίαν ξέραν ὀνομαζομένην *ὑπουργεῖον Ναυτικῶν* καὶ ἀφ' ὅπου εὐκόλως δύναται νὰ τὸν ξεκαθίσῃ.

(*Ἐκ τοῦ φαγοῦ τῆς* **Λειψοκουτάλας.**)

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

—

Πάντοτε ὁ *Αἰὼν* θὰ ἐξάγῃ τὰ παραδοξότερα συμπεράσματα. Ἐν τῷ προχθεσινῷ του ἄρθρῳ λέγει ὅτι ὁ *ἀγὼν ἡμῶν ἔσως εἶνε πρωτίστως πολιτικός*. Εἰς τί λοιπὸν θὰ χρησιμεύσῃ ἡ ἐπιστράτευσις; Κάτω τὰ *φύλλα πορείας* ἅτινα μᾶς ἐχάλασαν τὸ πανηγύρι τοῦ θέρους. Ἀφοῦ ὁ ἀγὼν ἡμῶν εἶνε πολιτικὸς πρέπει νὰ γείνῃ πολιτικολογία καὶ ὄχι στρατολογία. Αὐξήσατε τὸν ἀριθμὸν τῶν βουλευτῶν εἰς 30,000 ἀνδρῶν. Ἀνασυστήσατε δηλαδὴ τὴν ἀρχαίαν *ἐκκλησίαν* καὶ ἀφήσατέ μας ἐκεῖ μέσα νὰ ἀγωνισθῶμεν. Διὰ τούτων, λέγει ὁ *Αἰὼν*, θὰ κερδήσωμεν πλείονα ἢ ὅσα ἠθέλομεν κερδήσει ἐὰν καὶ διπλασίας παρετάσσομεν δυνάμεις.

—

Ἡ προθυμία τοῦ *Αἰῶνος* εἰς τὸ νὰ γράψῃ ὅτι οἱ βασιλόπαιδες ἀφικνοῦνται ἐν Ἀθήναις πρὸ τοῦ βασιλέως, ἵνα ἐπαναλάβωσι τὰ μαθήματά των, παρέσυρεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ γράψῃ σχεδὸν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐπανέρχεται εἰς Ἀθήνας πρὸ τῶν βασιλοπαίδων. Οὕτω λέγει ὡς ἑξῆς: Οἱ βασιλόπαιδες ἀ-

φικνοῦνται εἰς Ἀθήνας ἵνα ὦσιν ἐνταῦθα **πρὸ τῆς 1** *Σεπτεμβρίου*. Ὁ δὲ βασιλεὺς δύναται νὰ ᾖ ἐν Ἀθήναις **πρὸ τῆς 2 ἢ 3** *Σεπτεμβρίου*.

—

Ἐγράφομεν ἄλλοτε, ὅτι εἴχομεν θεωρήσει καλὸν σύμπτωμα τὴν ὁμοφωνίαν τῆς τε κυβερνήσεως καὶ ἀντιπολιτεύσεως ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ζητήματος τῆς χώρας. Ἐλέγαμεν ὅτι πατριωτικῶς φέρεται ἡ ἀντιπολίτευσις διαδίδουσα ὅτι ὁ στρατὸς διελύθη· ἐλέγομεν ὅτι πατριωτικῶς φέρεται ἡ κυβέρνησις ἀντὶ ἀπαντήσεως εἰς τὰς διαδόσεις ταύτας μοιράζουσα *φύλλα πορείας*. Ἡ πολιτικὴ αὕτη ἔσχε τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματά της καὶ ἰδοὺ ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ τελευταίᾳ *Βακῆτ* ὅτι *μόνον 4,000 στρατὸς ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι*.

—

Τὴν δημοτικότητα τῶν *Πειρατῶν* τοῦ κ. Λεονάρδου ἀποδεικνύει τὸ ἑξῆς :

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα παριστάνετο ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ *Ὀρφέως* ὁ *Μανιώδης*. Παιδίον ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του περὶ τοῦ ὑποκρινομένου τὸν Μανιώδη.

— Μπαμπᾶ, ποιὸς εἶνε αὐτός ;

— Εἶνε ὁ Ταβουλάρης, παιδί μου.

— Ἄ, ὁ **Ἀνδρέας** !

—

Τὴν τρίτην τὸ ἑσπέρας ἡ θάλασσα τοῦ Φαλήρου προσεβλήθη ὑπὸ τῆς σουτσιάδος. Ἀκριβῶς μία ταινία, ἡ ταινία ἐν ᾗ γίνονται τὰ λουτρὰ εἶχε τὸ ἄχαρι ἐκεῖνο χρῶμα ὅπερ ἐν Ἀθήναις ἐγένετο πλέον ἔννατον χρῶμα τοῦ φωτὸς, ὀνομασθὲν πρότερον μὲν κυριακῆτις νῦν δὲ σουτσιάς. Ἐκολυμβούσαμεν, μᾶς ἐφαίνετο ἐντὸς λίμνης ἐκ κονιορτοῦ ῥευστοῦ.

Ἄ κύριε Μπάτη, ἐννοοῦμεν νὰ φυσᾷς ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ μᾶς γεμίζῃς τὸ στόμα λάσπην.

Σφιγξ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς τῶν νυκτερινῶν ἰδίως θεαμάτων εἶνε ὁ ἄνεμος. Ἔχεις ἄνεμον, ἔχεις κατὰ τὸ ἥμισυ ἀποτυχίαν. Προστάτης τῆς ἀταξίας τῆς ἀνακατοσούρας, πρῶτος αὐτὸς τὰ πάντα ἀνακατεύων, ἐπιπίπτει κατὰ τῶν σχεδίων σου ὁρμητικὸς σοὶ ἀνατρέπει τὰ ἡμίση, σὲ καθιστᾷ ἀεικίνητον, ἄγρυπνον, πανταχοῦ παρόντα διὰ νὰ τὸν ἀποκρούσῃς διὰ νὰ διορθώσῃς τὰς ἐξ αὐτοῦ ζημίας. Κρεμᾷς ἕνα φαναράκι ἐνετικὸν, αὐτὸς τὸ σείει ἀδιακόπως καὶ ἂν δὲν δυνηθῇ νὰ σοὶ τὸ σβύσῃ ἢ νὰ τὸ συλλάβῃ αἰχμάλωτόν του καὶ νὰ τὸ ἀπαγάγῃ ἐπὶ τῶν πτερύγων του, ἂν ἀπελπισθῇ ἀπὸ ὅλα αὐτά, τὸ σείει, τὸ κινεῖ, τὸ σείει, μέχρις οὗ ἡ φλὸξ τοῦ ἐντὸς κηρίου παρεκκλίνασα τὸ κατακαύσῃ.

* *
*

Ὁ ἄνεμος αὐτὸς μᾶς προσέβαλεν μόλις κατέβημεν εἰς Φάληρον διὰ ν' ἀκούσωμεν τὴν Μασκερονιάδα. Ἤρχετο ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων μυκώμενος καὶ καμαρώνων διότι κατώρθωσε ν' ἀνακατεύσῃ ὅλην τὴν θάλασσαν καὶ νὰ τῆς χαλάσῃ τὸ ὡραῖον γλαυκόν της χρῶμα καὶ ἀφοῦ ἐχάριζε εἰς τὴν ἄμμον τῆς ἀκτῆς τὸν σκλάβον του, τὸν ἀφρὸν τοῦ κύματος, ἐπέπιπτε κατὰ τῶν προετοιμασιῶν τοῦ Ἀμπελᾶ. Τοῦ ἐτσάκωνε ἀπὸ τ' αὐτὶ τὰ μικρά του φαναράκια, τὰ εἰς γραμμὴν μεταξὺ σημαιῶν κρεμασμένα καὶ τὰ ἐτίναζε ἀδιακόπως καὶ ἔπειτα ἀπετελείωνε τὰς ἐπιδρομάς του εἰς τὰς γυναῖκας.

* *
*

Αἱ γυναῖκες περιεπάτουν πλαγιαστὰ, ὡς λέμβοι φορτωμέναι μὲ ἀνοιγμένα τὰ πανὶ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ ρόλο τῶν ἱστίων ἔπαιζαν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὰ φουστάνια καὶ τὰ μεσοφούστανα. Εἰς ἄλλας εἰσέβαλλεν εἰς τὴν κόμην ἥρπαζε τὰς μετωπίας τρίχας ἃς διὰ τοῦ *κοσμετίκ*

ἐκεῖναι εἶχον θέσει ὑπὸ κράτησιν, τὰς ἠλευθέρωνε, καὶ αἱ γυναῖκες οὕτως ἀναμαλλιασμέναι ἐγίνοντο ἀκουσίως ἀφελεῖς.

* *
*

Ἤρχισαν λοιπὸν αἱ μεμψιμοιρίαι :

— Οὔφ τί ἄνεμος.

— Ἀηδία καταντᾷ.

— Μᾶς χάλασε ὅλο τὸ γοῦστο.

Καὶ ὁ Αἴολος ἐφοβήθη τὴν ὀργὴν τῶν γυναικῶν ἢ διὰ νὰ πωλήσῃ *κομπλιμέντα* ἐμάζευσε τοὺς ἀσκούς του.

— Γιὰ κόπιασε κὺρ Μπάτη λίγο μέσα 'στὸ ἀσκί σου. Δὲν ξεύρεις τί κάνεις ἀπόψε. Πῆγες καὶ εἶδες τόσα εὔμορφα κορίτσια εἰς εἰς τὸ Φάληρον κ' ἐξετρελάθηκες.

Καὶ ὁ Μπάτης δὲν ἤθελε νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν φυλακήν ἀλλ' ὁ Αἴολος κατώρθωσε νὰ τὸν μισομαζεύσῃ μέσα καθ' ἣν ὥραν ἤρχιζε τὸ θέατρον.

Ἤναψε λοιπὸν ἐν ἀνέσει ὁ Ἀμπελᾶς τὰ πολύχρωμα φαναράκια μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε στολίσει τὸ Φάληρον.

* *
*

Ἀλλ' ὁ Μπάτης εἶχε κατορθώσει τὰ ἔργα του, αἱ γυναῖκες εἶχον *ἀφελειαις* καὶ ἦσαν ὡραιότεραι. Ἕνα καλό. Ἀλλὰ κατώρθωσε ν' ἀλλάξῃ ὁ πονηρὸς καὶ τὸ πρόγραμμα καὶ μᾶς ἔκαμε δεύτερο καλὸ καὶ μᾶς ἐξηυμέισεν. Ἠκούσαμεν λοιπὸν Le Chanson de Fortunio καὶ ἡ φωνὴ τῆς κ. Ασσὰλ μᾶς ἀπεζημίωσε δι' ὅσα ἐτραβούσαμεν ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Μπάτη.

* *
*

Ἔπειτα ἤλλαξαν διευθυνταὶ ὀρχήστρας. Ἐκάθισεν ὁ Μασκερόνης μὲ ὕφος Βέρδη διευθύνοντας τὴν ὀρχήστραν κατὰ τὴν *πρώτην* τῆς Ἀΐδᾶς καὶ ἤρχισε τὴν οὐβερτοῦραν τῆς Ἠπειροθεσσαλίας του.

Ὁ μυκηθμὸς τῶν κυμάτων τοῦ ἔκαμνε ἀντιπολίτευσιν.

* *
*

Ἐβγῆκαν εἰς τὴν σκηνὴν φουστανελλάδες καὶ χωριατοποῦλες, ἀδιακόπως ἔψαλλον *ἐλευτερχκιὰ* μέχρις οὗ ἐπὶ τέλους ἐπήκουσεν ὁ οὐρανὸς τῆς ψαλμῳδίας αὐτῶν καὶ ἀπέστειλεν δύο ἀγγελούδια διὰ νὰ *θραύσουν τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλύσσεις*.

Πιστὴ εἰκὼν τῆς σημερινῆς καταστάσεως ἡμῶν τῶν περιμενόντων τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν διὰ τὸ ζήτημά μας.

Ἀλλ' ἡ Βέσσελ ; Ἔ ! πρέπει νὰ εἴπωμεν δυὸ λόγια δι' αὐτήν. Ἔψαλε καὶ ὡραῖα καὶ μὲ θάρρος. Ἂν θὰ ἔχωμεν ποτὲ ἑλληνίδας τραγωδιστρίας τῆς σκηνῆς τοῦτο θὰ ὀφείλεται εἰς τὴν **Ἀδέλην Βέσελ**. Πρώτη αὐτὴ ἀπεσκορράκισε τὰς προλήψεις καὶ τῆς σκουριασμένης ἰδέας.

Μᾶς συνεκίνησεν ψάλασα τοὺς ὡραίους τούτους στίχους :

Ἄχ ! καϋμός, φτωχὴ καρδιά μου,
βάστα πίκραις πονεμένη,
τόσα χρόνια τὰ ὄνειρά μου
μὲ κρατοῦν ἐδῶ δεμένη
μέσ 'ς τὸν ὕπνο τῆς σκλαβιᾶς !

Καὶ μᾶς συνεκίνησε διότι καὶ καλῶς καὶ μὲ πάθος τοὺς ἔψαλε καὶ ἡ μουσικὴ ἐδῶ ἐκφραστικὴ εἶναι καὶ οἱ στίχοι ἀληθῶς ὡραῖοι ὀφειλόμενοι εἰς τὸν κ. Ἰ. Καμπούρογλουν.

* *
*

Δυστυχῆ Μασκερόνη. Ἀκόμη καὶ τὰ πυροτεχνήματα σοὶ ἔκαμαν ἀντιπολίτευσιν. Ὅταν ἐκαίοντο, ὁ *πατριωτισμὸς* ἐσίγησε καὶ ἡ περιέργεια διὰ τὴν Ἠπειροθεσσαλίαν τοῦ Μασκερόνη ὑπεχώρησε εἰς τὴν μανίαν τοῦ χάσκειν πρὸ τῶν πολυχρώμων βεγγαλικῶν.

* *
*

Ἡ Μασκερονιὰς ἐτελείωσε καὶ ὅταν ὅλοι σχεδὸν εἶχον ἐξέλθει ἠκούσαμεν πάλιν τὸ τελευταῖον μέρος καὶ ἐμάθομεν ὅτι *ἐμπιζαρίσθηκε*.

* *
*

— Φόρα maestro . . .

— (Σιγή . . . .)

— Karamba !

Ἀλαταποθηκάριος.

Α'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 13

ΝΙΝΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III— ΝΙΝΑ Η ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

— Οὐχί· ἀλλὰ διότι ὁ Ἐδουάρδος θὰ γείνῃ σύζυγός μου.

Ἡ Βέρθα ἐγένετο λευκὴ ὡς σινδόνη, τὸ χεῖλός της ἔτρεμεν, ἡ ἐρυθρὰ βαφή του ἐξηφανίσθη καὶ ἦτο ὡς νεκρὰ— Σύζυγός σας; ὁ Ἐδουάρδος μου...—Καὶ ἠγέρθη· ἀλλ' ἡ Κόμησσα τὴν ἐκράτει ἀπὸ τῆς χειρός. — Τὸν σύζυγον αὐτὸν σᾶς διαμφισβητῶ ἐγώ.—

— Ἄ ! εἶσθε φοβερὰ, Κυρία μου . . .

Καὶ τῳόντι ἡ Κόμησσα λέγουσα ταῦτα εἶχεν ἐξαγριωθῆ. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς της ἦσαν ἀνωρθωμέναι, οἱ ὀφθαλμοί της ἐξηγριωμένοι καὶ ἔτρεμεν ὅλη.—Ἄ ! δὲν σας ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ γείνητε Κόμησσα τοῦ Σαὶντ-Μώρ ! Περιφρονεῖτε καὶ ὄνομα καὶ πλούτη . . . Ἠγαπήσατε πλειότερον ἐμοῦ τὸν Ἐδουάρδον ; Θὰ ἴδωμεν ! . . .

Τὸ *θὰ ἴδωμεν* αὐτὸ ἐπρόφερεν ἡ Κόμησσα μετὰ τοιούτου τόνου, ὥστε εἰς τὴν λέξιν ταύτην ἡ Βέρθα ἤνοιξεν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ἠτένισε μετ' ἀπορίας καὶ φόβου.

— Αἴ ! σεῖς λοιπὸν, δεσποινὶς, νομίζετε ὅτι ἔχετε τὴν δύναμιν νὰ μοι ἀποσπάσητε ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τὸν Ἐδουάρδον ! Ἄ ! μικρά μου, συλλογισθεῖτε καλῶς . . . . Εἰξεύρετε ὅτι δύναμαι νὰ καταστρέψω τὸν Δωρναί ; ὅτι ἔχω εἰς χεῖράς μου τὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματός του ;

— Τοῦ ἐγκλήματός του ! Ἐγκληματίας ὁ Ἐδουάρδος. Ἄ ! εἶσθε ἱκανὴ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσητε. Σᾶς πιστεύω Κυρία μου. Εἶσθε ἰσχυρά. Ἔχετε νὰ διαθέσητε καὶ φίλους καὶ χρήματα.

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἦτο ἀληθῶς ἐκτὸς ἑαυτῆς ἡ Βέρθα. Τοὺς ὀφθαλμούς της κατέλαβε σκοτοδίνη καὶ ἐνῷ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἕδρας παρὰ τὴν τράπεζαν ἔχουσα ἐστηριγμένους ἐπ' αὐτῆς τοὺς ἀγκῶνας, ἀφῆκε νὰ καταπέσωσιν οἱ βραχιονές της ἐπ' αὐτῆς καὶ ἡ κεφαλή της ἐπὶ τῶν βραχιόνων της. Ὁμοίως ὁ κεκμηκὼς πλέον ἀθλητὴς πληγωθεὶς αἰσθάνεται βαρείας ὡς μόλυβδον τὰς χεῖράς του καὶ ἀφίνει νὰ καταπέσωσιν ἀπηυδημέναι ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Ἀλλὰ τότε διὰ τί ἀγαπᾶτε τὸν ἐγκληματίαν !—Ὑπετονθόρισεν ἡ Βέρθα.

— Διότι δύναμαι νὰ καλύψω τὴν ἐνοχήν του καὶ οὐδεὶς νὰ μάθῃ ποτὲ τὸ σφάλμα του, διότι σώζουσα αὐτὸν δύναμαι συγχρόνως νὰ σώσω καὶ τὴν τιμήν του.

— Ἀλλὰ τί ἔγκλημα διέπραξεν ὁ Ἐδουάρδος . . . ἀλλὰ τί; σᾶς ἐρωτῶ. Πλὴν αὐτὴ ἡ ἐρώτησίς μου εἶναι ὕβρις κατ' ἐκείνου. Ἀγαπᾶτε τὸν Ἐδουάρδον καὶ τὸν ὑβρίζετε ;

— Σᾶς προσφέρω τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Κόμητος.

— Καὶ θέλετε νὰ σας πωλήσω ἀντ' αὐτῶν τὸν Ἐδουάρδον μου !

— Λοιπὸν προτιμᾶτε νὰ τὸν ἴδητε εἰς τὰς φυλακάς.

Ἡ Βέρθα ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας της τότε καὶ θρηνοῦσα ἐφώναζεν·—Ἔλεος Κόμησσα ! Σώσατέ τον καὶ λάβετε τὴν ζωήν μου.

— Τὸν Ἐδουάρδον καὶ ὄχι τὴν ζωήν σας ἦλθον νὰ σοι διαφιλονεικήσω. Δέχεσθε ;

— Ὄχι· ποτέ...ποτέ !...—ἀπήντησεν ἡ Βέρθα καὶ ἠγέρθη. Εἰς τὸ πρόσωπόν της ἐζωγραφεῖτο πλέον τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον ἐμπνέει ἡ τελευταία ἀπόφασις. Ἠγέρθη μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ, ὑπερήφανος καὶ ἑτοίμη εἰς ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου.—Ποτέ !—ἐπανέλαβεν—εἶσθε ἐλευθέρα νὰ χύσητε ὅλον τὸ δηλητήριόν σας ἐναντίον μου.

— Σᾶς ἀφίνω νὰ σκεφθῆτε. Μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ἔλθω νὰ λάβω τὴν ἀπάντησίν σας. — Ἐνθυμηθεῖτε ὅτι ἡ τύχη τοῦ Ἐδουάρδου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀποφάσεώς σας, δηλαδὴ ἡ φυλακὴ τοῦ Μαζᾶ ἢ τὸ μέγαρον τοῦ Σαὶν—Μώρ !

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου τῆς Βέρθας ἡ Κόμησσα, ἐξωργισμένη μὲν ὡς λέαινα, τῆς ὁποίας ἥρπασαν τὸ νεογνόν, ἀλλὰ μειδιῶσα τὸ πικρὸν ἐκεῖνο μειδίαμα τοῦ Σατανᾶ, ὅπερ εἶναι ἡ ὑπάτη ἀπειλὴ, κεραυνὸς σιωπηλὸς, ἀλλὰ κεραυνὸς θανατόνων. Ἡ Βέρθα ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς ἀναίσθητος καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ πολλὴν ὥραν.

IV.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ·

Βεβαίως ὁ ἀναγνώστης δὲν ἐλησμόνησε τὸν Ἰάκωβον, ὅπως οὗτος δὲν ἐλησμόνησε τὴν ἐκδίκησίν του. Κατείχετο ὑπὸ μονομανίας. Πάντες ἐλάλουν περὶ τοῦ Κόμητος τοῦ Σαὶν-Μὼρ, περὶ τῶν γάμων του, περὶ τῶν θησαυρῶν του.— Ὁ Ἰάκωβος ἀνεζήτει εἰς τὰ καπηλεῖα, εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Βαινσαὶν τὸν ἄνθρωπόν του. Ἡμέραν τινὰ πλῆθος περιέργων εἶχε συναχθῆ ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Βαστίλλης καὶ ἔτρεχε κατόπιν ἀνθρώπου τι-

Κ. Γ. ΞΕΝΟΥ

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ.

—

Ἀγαπητὲ **Καλλιθέα.**

Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶσαι πανευδαίμων. Δὲν γνωρίζω μεγαλειτέραν ἡδονὴν ἢ νὰ λείπῃ τις ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Μακρὰν τοῦ Σούτσου μακρὰν τῆς Τραπεζοῦντος—ἥτις ἀνεβίβασε εἰς εἴκοσι λεπτὰ τὸ λουκοῦμι διότι χρωματίζει τὰ *ταβάνια της*—μακρὰν τῆς *πολιτικῆς λίμας* ἣν ἄλλοτε σὺ ἀπηθανάτισας δι' ἀριστοτεχνήματος, μακρὰν τοῦ **Α** ἀγωνεύτου καὶ τοῦ **Β** ὀχληροῦ, οἵτινες σοὶ κολλῶνται, ὡς βδέλλαι, μακρὰν ὅλων αὐτῶν τῶν ἀηδιῶν, δὲν δύναταί τις ἢ νὰ εἶναι κατευχαριστημένος.

—

Καὶ ὅμως αἱ Ἀθῆναι ἔχουσι καὶ τὰ θέλγητρά των. Σὺ τώρα εἶσαι καταγοητευμένος ἀναλογιζόμενος, ὅτι περιπατῶν εἰς τὴν *σπιανάδαν*, δὲν ἔχεις φόβον νὰ συναντήσῃς τὸ φοβητρόν μας τὸν **Ε**, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ποσάκις γύρω σου θ' ἀναζητῇς τὸν **Σφίγγα** φέρ' εἰπεῖν, διὰ νὰ τῷ ἀνακοινώσῃς τὰς σκέψεις σου, τὰς ἐντυπώσεις σου ἢ διὰ νὰ τῷ δείξῃς ὡραίαν Κερκυρσίαν ἢ τρυφερὰν Κερκυραιοπούλαν ;

Βλέπεις ὅτι ἡ ἐξ Ἀθηνῶν ἀπουσία ἔχει καὶ τὰ φωτεινά της καὶ τὰ σκιερά της μέρη, ὡς ἡ γνωστή σου μελαγχροινοῦλα ἢ ἡ ἄλλη ἡ *ὀλόδροση* ἔχουν καὶ τὰ μειδιάματά των καὶ ταῖς κλάψαις των καὶ ταῖς ἀγάπαις των καὶ ταῖς κάκαις των.

—

Τὸ νωπότερον φωτεινὸν μέρος τῆς ἀπουσίας σου διὰ τὸ ὁποῖον σὲ ἐμακάρισα καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ σὺ θὰ μακαρίζῃς ἑαυτόν, εἶναι ὅτι δὲν εἶδες οὔτε τὰ προγράμματα κἀν τῆς *Κόρης* τοῦ *Τιντορέτου*. Εὐδαιμονία πλήρης, τελεία. Ἔρχεται ὅμως ἀμέσως τὸ σκιερόν. Δὲν παρευρέθης εἰς τὴν *πρώτην* τοῦ πρώτου ἔργου τοῦ συνεργάτου μας **Κ. Γ. Ξένου** καὶ πιστεύω ὅτι μόλις μάθῃς ὅτι ἀνεβιβάσθη ἐπὶ σκηνῆς ὁ **Ἀνδρόνικός** του θ' ἀναφωνήσῃς ποιῶν τὴν συνήθη σου χειρονομίαν :

— Ἆ ! στὸ διάβολο, νὰ μὴν εἶμαι. . .

—

Ἐγὼ, φίλε μου **Καλλιθέα**, θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ εἰπῶ τί ἔστιν **Ἀνδρόνικος** καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ σοὶ τὸ εἴπω εἰλικρινῶς καὶ ἐν χρυσῇ συντομίᾳ, μὴ ἔχων ὑπ'ὄψιν μου ὅτι εἶναι ἔργον συνεργάτου καὶ φίλου μας· σὺ δὲ ῥῖψε μιὰ ματιὰ εἰς ὅσα σοῦ γράφω, ἔχων πάντοτε ὑπ' ὄψιν, ὅτι μόνον ἅπαξ τὸ εἶδον, διότι δὲν ἐδόθη ἀκόμη δευτέραν φορά.

—

Τὸ δρᾶμα τοῦ Ξένου ἔχει ἀκριβῶς τὸν τίτλον ὁ *Ἀνδρόνικος* ἢ τὸ *στοίχημα* τοῦ *Βασιλέως* ἔχει δὲ ὑπόθεσιν ἣν ἂν σοὶ παραθέτον ἐν τῇ παρούσῃ μου θὰ μοὶ ἐχρειάζετο πολὺς καιρὸς καὶ περισσότερος χῶρος. Θὰ συνέγραφον, φίλε μου, πραγματείαν ἢ τοὐλάχιστον μίαν *λέσχην* ἀλὰ Κορομηλᾶ. Ἐνθυμεῖσαι πόσον ἔτρεμές ποτε ὅταν ἀνεγίνωσκες Ἀλεξιάδειον πρόγραμμα ἀγγέλλον *δρᾶμα ἐπὶ δράματος* καὶ δὲν ἠξεύρω πόσα ἐπὶ ἐπὶ ἄλλων ἐπί. Ἔ ! φίλε μου, χωρὶς νὰ τρέμῃς τώρα, μάθε ὅτι τὸ δρᾶμα τοῦ Ξένου εἶναι *δράματα ἐπὶ δράματος*. Δύνασαι νὰ κάμῃς τέσσαρα δράματα ἀναλύων αὐτό, ὧν ἰδοὺ οἱ τίτλοι :

«Ὁ Ἀνδρόνικος.
«Τὸ στοίχημα τοῦ βασιλέως.
«Ὁ υἱὸς τοῦ Βρυεννέου.
«Ἡ κόρη τοῦ Ἀνδρονίκου.

—

Καὶ ἰδοὺ διατί κατ' ἐμὲ ὑπὸ ἔποψιν δραματικῆς πλοκῆς τὸ δρᾶμα τοῦ Ξένου δὲν ὀρθοποδεῖ. Ὁ συγγραφεὺς τῆς *Νίκας* θὰ ἔγραφε λαμπρότατον μυθιστόρημα ἐποχῆς Βυζαντινῆς, ἂν ἤθελεν ἐπιχειρήσει ν' ἀποτυπώσῃ τὰ τελευταῖα ἔτη ἢ καὶ ὅλην τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀνδρονίκου ἐν μυθιστορήματι· διότι ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματός του ὡς νῦν ἔχει, μᾶλλον διὰ μυθιστόρημα εἶναι κατάλληλος. Σήμερον θελήσας ν' ἀποτυπώσῃ ἐν δράματι τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ Ἀνδρονίκου, δὲν κατώρθωσε νὰ παραστήσῃ τὸν θεῖον ἐκεῖνον τύπον τοῦ ὡραιοτέρου καὶ μᾶλλον καρδιοκλέπτου, ἀλλὰ καὶ ἐγκληματίου, Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου ἢ δι' ὠχρῶν διηγήσεων καὶ μιᾶς σκηνῆς δύω φαντασμάτων, ἥτις εἶναι τὸ μᾶλλον ἀδύνατον μέρος τοῦ δράματος. Οὕτω δὲ ὅταν ὁ Ἀνδρόνικος ἔρχεται ἐπὶ σκηνῆς, μεγαλειότης πεπτωκυῖα, περιϋβριζόμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ λιθοβολούμενος, δὲν παράγῃ τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο εἰς τοὺς θεατὰς, ὅπερ θὰ παρήγαγεν ἂν ζωηρῶς εἰκονίζοντο τὰ ἐγκλήματά του ἐν τῷ δράματι.

—

Διὰ τοῦτο σοὶ εἶπον ὅτι ἴσα ἴσα αἱ πολλαὶ ὑποθέσεις ἀδικοῦν τὸ δρᾶμα, ὅπερ ὁμολογουμένως ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν ὅμως, τὴν τοῦ ἀνωμάλου, καὶ μένον ὡς εἶναι ἀλλὰ διορθούμενον καὶ χρωματιζόμενον περισσότερον, δύναται νὰ γίνῃ τὸ μεγαλοπρεπέστερον τῶν ὑπαρχόντων ἑλληνικῶν δραμάτων. Ἐνῷ ὑπὸ τὴν ὁμαλωτέραν ἔποψιν πρέπει νὰ γίνουν τοὐλάχιστον δύω δράματα, διότι καὶ ἤδη δύω λύσεις ἐπέρχονται, ἡ μία ὡς πρὸς τὸν Ἀνδρόνικον καὶ ἡ ἄλλη ὡς πρὸς τὸ στοίχημα.

—

Ὁ ποιητὴς ἐνεπνεύσθη εἰς τὴν κυρίως ὑπόθεσιν, ὡς ὁ Βασιλειάδης εἰς τὴν Γαλάτειαν, ἐξ ἑνὸς δημοτικοῦ ἄσματος *ὁ Μαυριανὸς καὶ ὁ Βασιλῆας*, καὶ μελετήσας πολὺ τὸν Κυμβελῖνον τοῦ Σαίξπηρ ἐφ' οὗ καὶ μελέτην ἔγραψεν, ἐπαθεν ὅ,τι πάσχουσιν ὅλοι οἱ δειλοὶ χαρακτῆρες, ἐμιμήθη. Ἀλλ' ἐνῷ ἐμιμεῖτο ὡς πρὸς τὸ *στοίχημα* ἠθέλησε νὰ κάμῃ καὶ πρωτοτυπίαν καὶ ἐκλέξας τὸν Ἀνδρόνικον ἔθεσεν εἰς αὐτὸν τὸ στοίχημα οὕτω δὲ κατώρθωσε κρᾶμα παράδοξον, πρωτοτυπίας καὶ μιμήσεως, ἀνεξαρτησίας καὶ ζυγοῦ

—

Ὥστε βλέπεις ὅτι ὑπὸ ἔποψιν ὑποθέσεως, ἐνῷ ἔχει πολλὰς, ἀκριβῶς εἰπεῖν, οὐδεμίαν ἔχει καὶ διὰ τοῦτο εἶναι καὶ δύσκολον νὰ σοὶ τὴν γράψω. Αὐτὴ δὲ ἡ συρροὴ τῶν ὑποθέσεων ἐπέφερε καὶ ἄλλο μέγα λάθος τοῦ δράματος, τοῦτο· ὅτι αἱ σκηναὶ εἶναι ἀσύνδετοι καὶ ἐνῷ τώρα βλέπεις μίαν σκηνὴν περὶ τῆς τύχης τοῦ Ἀνδρονίκου καὶ περιμένεις τὴν συνέχειαν, ἐμβαίνουν δύο πρόσωπα καὶ ὁμιλοῦν περὶ τοῦ στοιχήματος, ἢ διὰ νὰ συγκρατήσῃ ἐν συνεχείᾳ τὸ δρᾶμα ἀναγκάζεται νὰ φέρῃ δύο ἄλλους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσχέτους τοῦ δράματος, ἢ ὑπηρέτας ἢ πολίτας, οἵτινες διηγούμενοι πληροῦσι τὰ χάσματα. Ἂν ἦσο ἐδῶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅταν σοὶ παρουσιάζοντο οἱ δύω ἐκεῖνοι βυζαντινοὶ παλῃάνθρωποι ὁ παπουτσῆς καὶ ὁ φούρναρης διὰ νὰ σοὶ δώσουν τὴν συνέχειαν, θὰ κατεβίβαζες τὸ ἱστορικὸν μονόελόν σου καὶ προτείνων αὐτὸ θ' ἀνεφώνεις :

— Ἆ ! στὸ διάολο . . .

—

Καὶ ἐν τούτοις ἔχει σκηνὰς κατὰ μέρη ἀμιμήτους, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἂν ἐπεμελεῖτο τοὺς κυρίους χαρακτῆρας θὰ ἔγραφε λαμπρὸν δρᾶμα. Σοὶ ἀναφέρω τὴν σκηνὴν ἐκείνην καθ' ἣν διωκόμενος ὁ Ἀνδρόνικος ἔρχεται μετὰ τῆς συζύγου του Ἀγνῆς ζητῶν ἄσυλον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βρυεννίου καὶ ὅταν οὗτος τῷ θέτῃ ἐπὶ τῶν ὤμων μανδύαν ἐργάτου καὶ πίπτει ἡ τήβεννος ἐνῷ ἐκεῖνοι φεύγουσιν, ὁ Βρυέννιος εἰς τὴν Ἄνναν τὴν ὑποτιθεμένην κόρην ἐρωτῶσαν ποῖοι εἶναι αὐτοί, ἀπαντᾷ δεικνύων τὴν πεσοῦσαν τήβεννον !

— Δολοφόνοι, κόρη μου, δολοφόνοι.

Καὶ ἐκείνην τὴν ἄλλην σκηνὴν τοῦ Μαυριανοῦ καὶ τῆς Ἄννης πρὶν τοῦ στοιχήματος, τὴν ἐθαύμασα ἀληθῶς, διὰ τὸν λυρισμόν της.

—

Πρέπει νὰ σοὶ εἴπω, ὅτι ὑπὸ ἔποψιν ποιητικὴν τὸ δρᾶμα

νός, ὅστις ἐδίωκεν ἄλλον φεύγοντα. Οἱ Παρισῖνοι εἶναι ὀνομαστοί. Ἡ περιέργειά των ὑπερβαίνει πᾶν ὅριον. Ἐὰν κάτωθεν μιᾶς τῶν γεφυρῶν τοῦ Σηκουάνα διέρχηται λέμβος, οἱ Παρισῖνοι συσσωρεύονται ἐπὶ τῆς γεφύρας νὰ ἴδωσι τὸ θέαμα τοῦτο. Ἐὰν, καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ τι, δύο κύψωσιν ἀπὸ τῶν περιτειχισμάτων τῆς ὄχθης, πάντες οἱ διαβαίνοντες θὰ πλησιάσωσι νὰ ἴδωσι τί τρέχει. Ἐὰν ἀστεῖός τις θέλων νὰ παίξῃ μὲ τὸ ἀθῶον τοῦτο πάθος των ἵσταται ἐπὶ πέντε λεπτὰ μετὰ τοῦ συντρόφου του δεικνύων τὴν κορυφὴν τῆς στήλης τῆς Βανδώμης, ἢ τὴν αἰχμὴν τοῦ ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας ὀβελίσκου, ἢ τὸν πύργον τοῦ ὡρολογίου τῶν δικαστηρίων, εὐθὺς θὰ σχηματισθῇ περὶ αὐτοὺς πυκνὸς ὅμιλος ἀνθρώπων, οἵτινες θὰ ἀτενίζωσιν ἐπὶ ὥραν ὁλόκληρον εἰς τὴν στήλην τῆς Βανδώμης, ἢ τὸν ὀβελίσκον, χωρὶς νὰ εἰξεύρωσι καὶ αὐτοὶ τί πρόκειται νὰ ἴδωσιν. Ἐὰν δὲ ἔπειτα ἐρωτήσῃ τις αὐτοὺς τί συμβαίνει.—Δὲν εἰξεύρω —θὰ σας ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δύο ἄνθρωποι τρέχοντες δὲν εἶναι τυχαῖον γεγονὸς διὰ τοὺς Παρισίους. Κλέπτης, ἐφώναζον οἱ μὲν, τρελλὸς ἔλεγον οἱ ἄλλοι. Ἐδῶ ἦτο γραῖά τις ἰχθυόπωλις, ἥτις ἠρωμάτιζε τὴν ὁμήγυριν μὲ τὸ εὐωδιάζον ἀμαξίδιόν της, καὶ ἥτις εἶχεν ἀνέλθει ἐπὶ τῆς ἐκεῖ σταθμευούσης ἁμάξης τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει. Ὁ ἐμπορόπαις ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν του καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν πλατεῖαν, τὰ καφενεῖα ἔμειναν κενὰ καὶ τὸ πᾶν ἦτο εἰς κίνησιν. Πολὺς θόρυβος διὰ τίποτε ! Εἶχε δίκαιον ὁ Σαίξπηρ. Καὶ ὅμως καὶ ὁ Ἰάκωβος εἶχε δίκαιον. Ἓν λεπτὸν προτοῦ ἂν ἔφθανεν ὁ ἄνθρωπός του δὲν ἤθελε τῷ διαφύγει. Ἀλλ' ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας πόσα δὲν δύνανται νὰ συμβῶσι ! Πόσοι δὲν ἤθελον καταβιβασθῆ τῆς λαιμητόμου, ἐὰν ὁ φέρων τὴν χάριν ἀγγελιαφόρος ἔφθανεν ἓν λεπτὸν τῆς ὥρας πρότερον ! Ὁ Κολόμβος ἤθελε ῥιφθῆ εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἐὰν ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ δὲν ἐφαίνετο ἡ ἄκρα τοῦ νέου Κόσμου. Ἐντὸς λεπτοῦ δύναται νὰ ἀναστατωθῇ τὸ πᾶν. Πρὸ ἑνὸς ἀκόμη λεπτοῦ ὁ Καῖσαρ ἦτο εἰς τὸ βῆμα αὐτοκράτωρ τῆς οἰκουμένης, ἤδη εἶναι πτῶμα, καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐμπορεύεται τὴν ἀνάμνησιν του καὶ κερδοσκοπεῖ διαμοιραζόμενος μετὰ τοῦ Λεπίδου καὶ Κράσσου τὴν αὐτοκρατορίαν ! Πρὸ ἑνὸς λεπτοῦ ὁ Μαξιμῖνος ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν Σκηνὴν καὶ ὠνειρεύετο καὶ ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ, μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ λεπτοῦ αὐτοῦ, ἐκοιμᾶτο πάλιν, ἀλλὰ δὲν ὠνειρεύετο πλέον, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ !

Ἓν λεπτὸν ἂν ἔφθανε πρότερον ὁ Ἰάκωβος, ὁ ἄνθρωπός του δὲν ἤθελε διαφύγει. Τὸν κατεδίωκεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἠβόλι, ἀπὸ τῆς πλατείας τῶν ἀνακτόρων τῶν Βουρβόνων ὅπου τὸν εἶδεν ἀναρριχώμενον ἐπὶ τοῦ ὑπερῴου τοῦ λεωφορείου, ἀλλὰ τὸ λεωφορεῖον ἀνεχώρησε καὶ δὲν εἶχε θέσιν πλέον κενὴν, καὶ ὁ ὁδηγὸς δὲν ἤκουε τὸν Ἰάκωβον φωνάζοντα. Ἐκεῖνος ἔτρεχε διὰ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, ὁ Ἰάκωβος διὰ τῶν ποδῶν του. Μακρόθεν τὸν εἶδε κατερχόμενον τοῦ λεωφορείου ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Βαστίλλης καὶ ἔτρεξε κατόπιν του, ἀλλ' ἐκεῖνος εἶχεν ἀναρριχηθῆ ἐπὶ τῆς ἁμάξης τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου, ἥτις πλήρης καὶ αὐτὴ ἀνεχώρει εἰς Βαινσαίν. Βεβαίως ὅσοι τοὺς εἶδον τρέχοντας ἐνόμισαν τὸ πρῶτον ὅτι ἔσπευδον μόνον νὰ προφθάσωσι τὴν ἅμαξαν, ἀλλ' ἀπὸ τὰς φωνὰς τοῦ Ἰακώβου ἠλεκτρισθέντες ἔτρεξαν νὰ ἴδωσι τί συμβαίνει. Οἱ κλητῆρες—ὀλίγον κατόπιν ἑορτῆς—ἔσπευσαν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ κρατήσωσι τὸν φεύγοντα, ἐκράτησαν τὸν διώκοντα. Πλὴν διὰ κινήσεως ἀποτόμου ὁ Ἰάκωβος διολισθήσας ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ κλητῆρος ἔτρεξεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Βαστίλλης φωνάζων—Ἆ ! ὄχι· αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃ !

Ὁ κλητὴρ ἐκ τῆς ὠθήσεως ἐκείνης τῆς αἰφνιδίου ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ γείτονός του, ὅστις καὶ αὐτὸς πίπτων προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ ἁμαξιδίου τῆς ἰχθυοπώλιδος. Τὸ ἁμαξίδιον ἀνετράπη· οἱ ἰχθῦς ἐσκορπίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἡ ἰχθυόπωλις, ἥτις εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὸ ὑπερῷον τῆς ἁμάξης ἔσπευσε νὰ κατέλθῃ, βλέπουσα τὴν καταστροφὴν τοῦ κινητοῦ καταστήματός της καὶ φωνάζουσα, ἀλλ' ὀλισθήσασα ἐπὶ τῶν σιδηρῶν πλακῶν τῶν βαθμίδων τῆς ἁμάξης κατέπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας γέροντός τινος ἀνακαινιστοῦ τῶν τεθραυσμένων ὑέλων. Καὶ ἐσώθη μὲν αὐτὸς, ἀλλ' ἠκούσθη αἴφνης ὁ κρότος τῶν ὑέλων του, αἵτινες κατέπεσον μετὰ τῆς θήκης των λυθείσης ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Ἡ ἰχθυόπωλις ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς καὶ ἐγερθεῖσα ἀμέσως ἔσπευσε νὰ περισυνάξῃ τοὺς διασπαρέντας ἰχθῦς της, ἐνῷ ὁ ὑελοπώλης διεμαρτύρετο καὶ ἐζήτει ἀποζημίωσιν.

Οὕτω ὁ πτωχὸς Ἰάκωβος ἄκων ἐγένετο ἀφορμὴ μεγάλου κακοῦ. Οἱ παριστάμενοι δὲν ἠδύναντο νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα μὲ ὅλην τὴν εὐσπλαγχνίαν, ἣν ἐδείκνυον πρὸς τὸν ὑελοπώλην, ἐνῷ συγχρόνως ὁ μὲν ἐφώναζεν εἰς τὴν ἰχθυοπώλιδα.

— Ἔ ! κυρά ! τὰ ψάρια σου ἐζωντάνευσαν κ' ἐπῆραν δρόμο !

Ὁ δὲ

— Πηγαίνουν μοναχά του νὰ ἐμβοῦν εἰς τὸ τηγάνι τοῦ ξενοδόχου !

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος.

ἔχει ποίησιν πολλὴν καὶ εἶναι λυρικώτατον. Ἀλλ' ἡ λυρικότης ἐνῷ εἶναι τὸ μέγιστον τῶν προτερημάτων του καταντᾷ νὰ γίνῃ ἐλάττωμα ἐπίσης μέγα. Τὰ πρόσωπα δὲν ὁμιλοῦν πλέον ὡς ἄνθρωποι. Νομίζεις ὅτι μετεφέρθης εἰς ἄγνωστον χώραν ἐν ᾗ ἡ ἐπικρατοῦσα γλῶσσα εἶναι ἡ *ἀλληγορία*. Ἂν ἐπήγαινες σὺ μὲ τὴν λέμβον νὰ εὕρῃς τὴν ἐρωμένην σου εἰς τὴν παρὰ τὴν ἀκτὴν οἰκίαν της καὶ δὲν τὴν εὕρισκες, τί θὰ ἔλεγες εἰς τὸν λεμβοῦχον; Τὸ πολύ, πολύ:

— Μάτην ἤλθομεν, ὦ γέρον.

Ἰδοὺ ὅμως πῶς τὸ λέγει εἷς τῶν ἡρώων τοῦ Ξένου:

— Θὰ ἔχῃ λόγους νὰ παραπονῆται ὁ Βόσπορος καθ' ἡμῶν, ὦ γέρον, διότι μάτην ἡ κώπη ἔτυψε τὰ κύματά του.

—

Εἶναι λοιπὸν φορτωμένον ἀπὸ μεταφορὰς καὶ ἀλληγορίας ὧν πολλαὶ καὶ πρωτότυποι καὶ ὡραιότατοι. Ἀλλ' ἀφοῦ ἀκούσῃς τὸ δρᾶμα θὰ κάμῃς τὴν παρομοίωσιν ὅτι εἶναι ὡς τὸ Bon-marchè τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅπου εὑρίσκεις τὰ λεπτότερα καὶ σπανιώτερα τῶν κομψοτεχνημάτων καὶ τὰ χονδροειδέστερα καὶ κοινότερα τῶν ὑποδημάτων φερ' εἰπεῖν. Χρειάζεται ἀπόφασις καὶ γεναιότης, ἥτις συλλαβοῦσα νὰ ἐκριζώσῃ ὅλας τὰς παραφυάδας καὶ τοὺς ξένους θαμνίσκους καὶ νὰ μᾶς ἀποδώσῃ τὸ ἀληθὲς ἄνθος, τὸ πρότυπον, τὸ ἑλληνικόν, τὸ ὑπὸ τοῦ Ξένου καλλιεργηθέν.

—

Ἀλλ' ἔχει καὶ ἄλλα προτερήματα ἐκτὸς τῆς ποιήσεως. Ἔχει ὡραίας ἰδέας πολλαχοῦ καὶ τὸ μέγιστον ἔχει ἀποτυπώσει τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Δύναταί τις εἰπεῖν ὅτι ὁ Ξένος ἔλαβε τὸ Βυζαντινώτερον ράσσον τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀνδρονίκου καὶ συλλαβὼν καὶ στοίχημα καὶ Ἀνδρόνικον καὶ υἱὸν Βρυεννίου καὶ κόρην Ἀνδρονίκου καὶ ποίησιν ἀληθῆ καὶ εἰκόνας ὡραίας καὶ εἰκόνας κακὰς καὶ ἀλληγορίας καὶ μεταφορὰς καὶ ἀσύνδετον καὶ ὡραίας σκηνὰς καὶ μεγαλοπρέπειαν δραματικὴν καὶ πνεῦμα καὶ μίμησιν καὶ χαρακτῆρας ἀδυνάτους καὶ χαρακτῆρας καλοὺς καὶ ἰδέας ὡραίας, τὸ ἐκούμβωσε καλὰ καὶ τὸ παρουσίασε. Ἡμεῖς δὲ θαυμάζοντες τὴν τελειότητα τοῦ Βυζαντινισμοῦ, τοῦ ράσσου αὐτοῦ ἐνῷ εἰσιν ὅλα ἐγκεκλεισμένα, βύομεν τὰ ὦτα εἰς τὰς οἰμωγὰς τῶν ἐν αὐτῷ γρονθοκοπουμένων.

Ἀλαταποθηκάριος

ΤΑ ΚΥΝΙΚΑ ΚΑΥΜΑΤΑ.

Ὦ κύριε διευθυντά! Τὸ ἔρριψες, βλέπω, παρὰ πολὺ ἔξω, καὶ ἀναγκάζεις ἡμᾶς μὲ τόσον καῦμα νὰ τὸ ρίζωμεν παρὰ πολὺ μέσα. Βέβαια εἶνε ὡραῖον νὰ ταξειδεύῃ τις καὶ νὰ εὑρίσκεται αἴφνης ἀπὸ τὴν *σπητωμένην* Ζάκυνθον εἰς τὴν ἐλευθέραν Κέρκυραν. Ἀλλὰ ἐρώτησε κ' ἡμᾶς πῶς περνοῦμεν ἐδῶ πέρα. Ὅσον καὶ ἂν ἀπομακρύνωμεν τὴν ἰδέαν τῆς ἐργασίας, ὁ τυπογράφος σου ἀμείλικτος μᾶς φωνάζει **ὕλην! ὕλην!**

Καὶ ὅμως ἀκόμη τὸ πιεστήριόν του δὲν ἡσύχασεν ἀπὸ τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς.

Ὕλην! Ὕλην! Δηλαδὴ πνεῦμα μεταπεποιημένον εἰς ὕλην!

Καὶ νὰ εἶνε τὸ καῦμα πνιγηρόν, καὶ νὰ εἶνε Αὔγουστος καὶ νὰ μὴν εἶνε Ἰούλιος. Ὦ! ἐὰν δὲν ἦτο Αὔγουστος, θὰ ἔλεγα ὅτι ἦτο Ἰούλιος, κατὰ τὴν φρασεολογίαν τοῦ *Ἀνδρονίκου*.

— Ἄ! Ἄ! Ἄ! θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς μὲ τὸν παχὺν γέλωτά σου.

Ἀλλ' ἐμὲ ὁ καύσων μὲ ἀναγκάζει νὰ ὁρκισθῶ, ὅτι 'σὰν ἔλθῃς θὰ σὲ κάμω νὰ κάμῃς ἕνα μπάνιο ξεϊδρωμένος δι' ὅσα μπάνια μᾶς δίδεις αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

* *
*

Ἀλλ' ἂς εἶνε. Σὲ δικαιολογῶ, φίλτατε. Ἔχεις πολὺ δίκαιον. Σὺ ἀφ' ὅτου ἐπεσκέφθης τὴν Ἑλλάδα δὲν ἐγνώρισες παρὰ τὰς Ἀθήνας της καὶ τὰς φυλακάς της. Ἔχεις δίκαιον. Πήγαινε ὅπου θέλεις, ἐγὼ μεταβαίνω εἰς τὴν **Τραπεζοῦντα** νὰ πάρω τὸν ἀέρα μου καὶ δέκα νερά. Ξεύρεις, ὅτι εὕρομεν τρόπον νὰ φουρκίζωμεν τὸν ἀγριάνθρωπον βασιλέα της. Νερὰ καὶ νερὰ ἀδιακόπως, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, φάγωμεν ἕνα μεγάλο μεγάλο λουκοῦμι εἰς τοῦ Ἀκριβοπούλου, καὶ μετὰ ταῦτα ἕνα ἀκόμη κρύο νερὸ εἰς τὴν Τραπεζοῦντα καὶ παίρνομεν τὸν καφὲ εἰς τὰς στήλας.

*
* *

— Ἔ, τὰ ἔμαθες; Ἡ βουλὴ θ' ἀρχίσῃ ἀκριβῶς τῇ 8 σεπτεμβρίου.

— Ἄφησέ με, ἀδερφὲ, νὰ πάρω λίγο ἀέρα. Ξέρεις τί μοῦκαμες μ' αὐτὸ τὸ νέο σου; Νὰ, ἦταν 'σὰν νὰ φύσηξε λίβας ἀπὸ τὸ στόμα σου. Οὔρ! Θὰ σκάσω. — Ἕνα νερὸ Γιάννη — Ἡ βουλὴ καὶ ἡ βουλή. Δηλαδὴ ἐργοστάσιον ψηφισμάτων καὶ νόμων καὶ νομοσχεδίων. Ἀλλὰ κινδυνεύει, φίλε μου, νὰ μεταβάλωμεν τὰς Ἀθήνας εἰς Νεφελοκοκκυγίαν ἀληθῆ. Ὄχι, δὲν τὸ εἶπα σωστά. Τὴν Νεφελοκοκκυγίαν μας κινδυνεύει νὰ μεταβάλωμεν εἰς Ἀθήνας ἀποθηκεύοντες νόμους καὶ μόνον νόμους. Ἀλλ' εἰς τὴν Νεφελοκοκκυγίαν ἦσαν πολὺ φρόνιμοι κάτοικοι καὶ ἀπεδίωκον κακοὺς κακῶς τοὺς *ψηφισματογράφους*. Ἐνθυμοῦμαι ὡραῖον ἀπόσπασμα τῶν **Ὀρνέθων** ὅπερ μεταφέρω κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ραγκαβῆ διὰ τὸ εὐνόητον αὐτοῦ. Διότι ἡ ἀρχαία γλῶσσα δυσκόλως μανθάνεται σήμερον ὡς κατήντησαν τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς οἱ διδάσκαλοι. Εἶνε κίνδυνος νὰ παγώσῃς εἰς τὴν Λαπωνίαν τῆς ἀπαθείας τῶν δασκάλων ἕως οὗ φθάσῃς ὑπὸ τὰς θερμὰς ἀκτῖνας τοῦ φαεινοῦ τῆς ἀρχαιότητος ἡλίου. Ἰδοὺ τὸ ἀπόσπασμα.

Ψηφισματογράφος (ἔρχεται)

Ἐὰν δ' ὁ Κουκοσυνεφοπολίτης τὸν Ἀθηναῖον ἀδικῇ

Πεισθέταιρος

Τί κακὸν πάλιν τὸ βιβλίον εἶν' αὐτό;

Ψηφισματογράφος

Ὁ ψηφισματοπώλης εἶμαι. Νέους δὲ
νὰ σᾶς πωλήσω νόμους ἔφερα,

Πεισθέταιρος

Τό τί;

Ψηφισματογράφος

Οἱ κουκκοσυνεφοπολῖται θὰ δεχθοῦν
τοιούτους νόμους, μέτρα καὶ σταθμὰ, καθ ὡς
Οἱ Ὀλοφύξιοι

Πεισθαίτερος

Καὶ σὺ θὰ δεχθῆς καθὼς οἱ Ὀτοτύξιοι

Ψηφιμασματογράφος

Τί ἔπαθες;

Πεισθέταιρος

Δὲν φεύγεις μὲ τοὺς νόμους σου;
Νόμους πικροὺς θενὰ σὲ δείξω σήμερον.

Ὅπερ ἔδει δεῖξαι. Δηλαδὴ τοῦ τῆς βρέχουν τοῦ ψηφισματογράφου ζεσταῖς ζεσταῖς.

* *
*

— Ἕνας κλητῆρας!

— Ἔ καὶ σὰν εἶνε!

— Εἶνε αὐτὸς ποῦ σκότωσε τὸ παιδί. Θὰ τοῦ ῥιχθῶ. Βρὲ σὺ σκότωσες τὸ παιδί;

Κλητὴρ Ἀ'ς τὸ διάολο, μὴ.. σοῦ δώσω κανένα φύλλο πορείας τώρα.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε κλητὴρ, (κατ' ἰδίαν) Μωρὲ εἶν' αὐτὸς ποῦ μοιράζει τὰ *φύλλα πορείας*.

— Καὶ δὲν κατάλαβες γιατὶ σοῦ εἶπα *ἕνας κλητῆρας*; Ἦταν σὰν νὰ σοῦ ἔλεγα ἕνα *φύλλο πορείας*.

— Τέλος πάντων αὐτὰ τὰ φύλλα μᾶς ἔκαμαν ἄνω κάτω. Ἄμα ἀκούω *φύλλον πορείας* φαντάζομαι ἀμέσως δρόμον δωδεκάωρον, μὲ λινάτσα εἰς τὸ πετσί μου, μὲ μπαουλάκι εἰς τὴν πλάτη μου, μὲ ὅπλο γκρὰ εἰς τὸν ὦμό μου, μὲ καπέλλο ὡς τ' αὐτιά, μὲ παπούτσια σὰν βάρκαις καὶ *πλάτς πλούτς* δωδεκάωρος πορεία καὶ ὕστερον διανυκτέρευσις εἰς πεδιάδα, καὶ ὕστερον ὀλίγη κουραμάνα καὶ ἐλπαῖς, γιατὶ κρατοῦν καὶ τὴν μικρὴ εἰς τὸ στρατὸ, καὶ ὕστερα φρουρὰ καὶ ὕστερα καμμιὰ ἐκδρομή. Αὐτὰ ὅλα φίλε μου φαντάζομαι ὅταν ἀκούω *φύλλον πορείας*.

Καὶ ξεύρετε τί γράφει τὸ *φύλλον* πορείας;

Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ τώρα.

Νὰ σᾶς τὸ περιγράψω εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ κοινοποιήσω εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μου ἀπὸ ἕνα, ἐκτὸς ἂν ἐγίνατε ὅλοι σας ἀνεψιοὶ τοῦ Λομβάρδου. Τότε τὸ μαθὶ χαρτάκι μὲ τὴν χαριτωμένην ὑπογραφὴν τοῦ προέδρου τῆς στρατολογικῆς ἐπιτροπῆς δὲν σᾶς κολλᾷ.

— Κύτταξε μὴν φανῇ ὁ κλητῆρας ποῦ τὰ μοιράζει γιὰ νὰ τὸ κόψω.

* *
*

Τί νὰ σοῦ πῶ. Καλὸ εἶνε τὸ καθισὸ μὰ τὸ ξάπλωμα ἀκόμα καλλίτερο. Καλὸς εἶνε ὁ πόλεμος, ἀλλὰ ἡ εἰρήνη! Ὦ! ἡ εἰρήνη εἶνε ἡ γλυκυτέρα λέξις.

Μετὰ πόσου πόνου τὴν ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ βόθρου τὰ πρόσωπα τῆς **Εἰρήνης** τοῦ Ἀριστοφάνους συνωδευμένην ὑπὸ τῶν δύο θελκτικῶν ὀπαδῶν της τῆς Ὀπώρας καὶ τῆς Πανηγύρεως. Μὲ πτυάρια ἀνασύρουσι τοὺς λίθους ἐνῷ ἀκολουθεῖ ὁ ἑξῆς διάλογος:

Τρυγαῖος

Ὅστις δ' ἂν ἦν' ὁ προτιμῶν τὸν πόλεμον
ποτὲ μὴ παύσῃ ἄναξ ὦ Διόνυσε
τραθῶν ἀγκίδας ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνάς του.

Χορὸς

Κ' ὅστις ποθῶν ταξιαρχίας σὲ φθονεῖ
εἰς φῶς νὰ μὴν ἀνέλθῃς, σεβαστὴ, αὐτὸς
νὰ πάθ' εἰς μάχας ὅσα ὁ Κλεώνυμος.

Τρυγαῖος

Κι' ἂν δορυξόος, ἢ ἀσπίδων κάπηλος
τὰς μάχας θέλῃ διὰ νὰ πωλῇ καλὰ,
κριθὰς νὰ τρώγῃ συλληφθεὶς ὑπὸ ληστῶν.

Χορὸς

Κι' ἂν στρατηγίαν θέλων τις δὲν βοήθῃ
ἢ δοῦλός τις, νὰ δραπετεύσῃ ἕτοιμος,
νὰ τροχισθῇ καὶ νὰ μαστιγωθῇ αὐτός.

Καὶ τραβοῦν καὶ σύρουν τὴν **Εἰρήνην**· μόνον ὁ στρατηγὸς Λάμαχος δὲν ἐτράβα τὸ σχοινὶ, καὶ ὁ *χαλκοματᾶς*.

Κ' οἱ Μεγαρεῖς δὲν κάμνουν τίποτε νωθρῶς
σύρουν, ὡς σκύλοι τοὺς ὀδόντας δείχνοντες
ἀπὸ τὴν πεῖναν πεθαμένοι ἄνθρωποι.

Ἐν τούτοις ὑπερισχύουσιν οἱ φίλοι τῆς Εἰρήνης καὶ αὕτη τέλος ἐξέρχεται ἐνῷ ἐνθουσιωδῶς ὁ Τρυγαῖος τὴν προσφωνεῖ.

* *
*

Καὶ ἡμεῖς τὴν ἔχομεν τὴν Εἰρηνούλα μας καὶ θέλομεν νὰ τὴν θάψωμεν.

Διατί; διὰ νὰ λάβωμεν τὸ **γκρὰ** τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη *βρωμᾷ ξυνοκρομμυδορρέψιμον*, ἐνῷ ἡ Εἰρήνη μυρίζει ὀπώρας, ἑορτὰς, ὑποδοχὰς, κίχλας, αὐλοὺς, καὶ Ἀλεξιάδην καὶ Ταβουλαραίους, καὶ Ἀντωνιάδην καὶ Βουσαρδὴ καὶ Λεοναρδοῦ.

Λοιπὸν ἄνδρες ἀθηναῖοι, τῆς Τραπεζοῦντος πελάται, τί θέλετε;

Ἐγὼ νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ μετὰ παρρησίας. Ἐγὼ παραδέχομαι τὰς γνώμας τῶν ἀμαρουσιωτῶν γεωργῶν οἵτινες ψάλλουσιν ἐν τῇ **Εἰρήνῃ**:

Χαίρομαι χαίρομαι
φεύγων χαλκοῦς θώρακας,
φεύγων τυρὸν, κρόμμυα,
Δὲν ἀγαπῶ πόλεμον
ἀλλ' ὁμοῦ μετὰ φίλων
ἀνδρῶν νὰ θερμαίνωμ' εἰς πῦρ
εἰς αὐτὸ ξύλα ῥίπτων ξηρὰ
ὅσ' αὐχμὸς θερινὸς
ἐκαλοστέγνωσε

Καὶ ῥεβίθια νὰ ψήνω καὶ βαλάνους ν' ἀνθρακίζω
καὶ τὴν Θρᾷσσαν νὰ φιλῶ ὅταν αὐτὴ λούηται,
Ποία τέρψις ἀφοῦ ἤδη τὸν ἀγρόν σου ἔσπειρες
ὁ θεὸς ἂν ψιχαλίσῃ καὶ ὁ γείτων σὲ εἰπῇ
«Λέγε μοι, ὦ Κωμαρχίδη, τώρα τί νὰ κάμωμεν;
Ὁ Θεὸς καλὰ τὰ φέρνει καὶ ἡμεῖς ἂς πίωμεν,
ψῆσαί μας τριῶν χοινίκων, ὦ γυνὴ, φασούλια
βάλε μας μαζὴ καὶ σῖτον καὶ τὰ σῦκα φέρε μας,
καὶ πρωτόγαλα δὲ εἶχα κ' εἶχα τέσσαρας λαγοὺς
ἂν δὲν μὲ ἔφαγε κανένα τὸ ἐσπέρας ἡ γαλῆ
ἐπειδὴ ἐβρόντα κάτι μέσα κ' ἐκριντζάνιζε...
Τὸν ταξίαρχον ἂν βλέπω τὸν θεοκατάρατον
ποῦ τρεῖς λόφους καὶ χλαμύδα φέρει λαμπροκόκκινον
ἥτις ἔχει, καθὼς λέγει, χρῶμα Σαρδιανικὸν
ἔχων ὅμως τὴν χλαμύδα εἰς τὴν μάχην ἂν ταχθῇ
παρευθεὶς αὐτὸς λαμβάνει χρῶμα Κυζικηνικὸν,
πρῶτος δὲ ὡς ταχυπέτης φεύγει ἱππηπετεινὸς
σείων καὶ τοὺς τρεῖς του λόφους κ' ἐγὼ μένω εἰς ἰξόν.

*
* *

Ἀλλ' αἴφνης μοῦ ἔρχεται ἄλλη σκέψις.

Καὶ ὅμως ἡ Εἰρήνη δὲν εἶνε δι' ἡμᾶς εἰς ὁποιανδήποτε κα-

τάστασιν καὶ ἂν εὑρισκόμεθα. Φαντάσου κύριε πολῖτα τῆς **Τραπεζοῦντος** (δηλαδὴ τῆς πλατείας τοῦ Γιαννοπούλου) φαντάσου τὸν καλπὰκ-βούλγαρον μολύνοντα διὰ τοῦ νωθροῦ βλέμματός του τὸ ὄνειρόν σου, τὸ ἄστρον σου, τὴν ἁγίαν σου Σοφίαν· φαντάσου τὸν πλαδαρὸν ῥουμάνον τεντονόμενον καὶ ζητοῦντα νὰ ἐπακουμβήσῃ τὴν παχεῖαν γάμπαν του ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς, φαντάσου τὸν ἀρβανίτην λέγοντα ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὰ Γιάννενα. Ἄ τότε τὸ αἷμα ἀναβαίνει εἰς τὴν κεφαλήν μου, κοκκινίζω, ἁρπάζω, τὸ **φύλλον πορείας** καὶ λέγω :

— Ὄχι κύριε Λομβάρδε, καλὸ εἶνε τὸ ταξείδι τὸ ὁποῖον ἐπροτίμησαν τὰ ἀνεψίδια σου, ἀλλ' ἐγὼ προτιμῶ τὸ **ξυνοκρεμμυδορρέψιμον.** Ἐμπρὸς εἰς τὰς σκηνὰς τοῦ Θησείου ἀπόψε. Πάρτε ὅλοι ἀπὸ ἕνα φύλλον πορείας καὶ ὁ Θεὸς νὰ τὰ φέρῃ δεξιά.

*
* *

— Μὰ ἐγὼ εἶμαι ὀρφανός.

— Μὰ ἐγὼ ἔχω ἀδελφὸν ὑπηρετοῦντα εἰς τὸν στρατόν.

— Μὰ ἐγὼ ἔχω πατέρα ἄνω τῶν 70 ἐτῶν.

— Δηλαδὴ μὲ ἄλλους λόγους ἐπέσαμεν εἰς τὰ χέρια τῶν **δημάρχων.** Ἀντίο ἐπιστράτευσις! Ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο τοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατήντησες εἰς τὸ κατώγιον τῶν δημάρχων!

*
* *

— Θὰ καθῆστε ἀκόμα ; διακόπτει ὁ ὑπηρέτης τῆς *Τραπεζοῦντος*.

Γιατί αὐτὴ ἡ βία ἀπόψε ;

— Γιατὶ τὸ καφενεῖο θὰ κλείῃ νωρὶς πλέον. Γιατὶ λογαριάζει ὁ Ἀχιλλέας, ὅτι ἂν μένῃ ἀνοιχτὸ ὡς τὰς δύο θέλει 935 ὀκάδες νερό.

— Ἔ, φέρε μας λίγα νερὰ κρύα ἀκόμα καὶ φεύγουμε γιὰ τὰς στήλας νὰ πάρουμε τὸν καφέ μας.

Σφίγξ.

ΧΑΣΙΩΤΙΚΑ.

—

Ἐγνωρίζομεν τὸ ζύγισμα τῶν *κουτσούρων* ἀλλὰ τὸ ζύγισμα τοῦ νοὸς—μέχρι τοῦδε μόνον ὑπὸ τοῦ κ. Ἀνίνου εἰς μέτρον ὑποβληθέντας διὰ τοῦ *νοομέτρου*—δὲν τὸ ἐγνωρίζομεν.

Ἤδη καὶ ὁ νοῦς ἐζυγίσθη. Ἰδοὺ τί ἀπαντᾷ παρὰ Χασιώτῃ τῷ ἀγνώστῳ εἴδους ἰατρῷ κατὰ Καμπούρογλουν :

Ἐζυγίσθην εἰς τρία **Πανεπιστήμια.**

—

Ὁ Χασιώτης αὐτὸς ὁ εἰς *τρία πανεπιστήμια ζυγισθεὶς* χωρὶς νὰ μᾶς ἀναφέρῃ ἂν εὑρέθη πουθενὰ **ξύκικος**, συνειθίσας νὰ βλέπῃ ὅλα τὰ ἀμφισβητούμενα, ὡς τὰ κύτταρα, τὸν πατριωτισμόν του καὶ τὰς κατὰ φαντασίαν ἕνεκα τούτου καταδιώξεις παρὰ τῶν Ἀγαρηνῶν, δὲν κατώρθωσε νὰ ἴδῃ τοὺς ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ *σκοτωθέντος* συμπατριώτου του παιδὸς *μώλωπας*.

—

Αὐτὸς ὅμως ὁ Χασιώτης ὁμολογεῖ ὁ καϋμένος, ὅτι πλήρη πίστιν δίδει εἰς τὸ *ἀναμνηστικόν*, ἤγουν δηλαδὴ εἰς τὰς παραστάσεις τῶν ἄλλων, ἑπομένως ὁ πόβερος Χασιώτης δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διακρίνῃ μώλωπας ἀφοῦ οἱ ἄλλοι —αἱ πηγαὶ τοῦ *ἀναμνηστικοῦ*—δὲν τῷ εἶπον, ὅτι αὐτοὶ οἱ μώλωπες ἦσαν μώλωπες.

—

Συμπέρασμα. Ζυγίζεσαι εἰς τρία πανεπιστήμια, ἐκφωνεῖς λόγον ἐν τῇ λέσχῃ τῶν Ἰωαννίνων *περισπούδαστον* κατὰ τὴν *Ἐφημερίδα*, συντάττεις, ὑπόμνημα περὶ Ἠπείρου, τὸ ὁποῖον ὁ μὲν ἐπιφανὴς Egger συγκαταλέγει μεταξὺ τεσσάρων ἄλλων ἑλληνικῶν ἔργων εἰς τὰ ἄριστα προϊόντα—σῦκα καὶ σταφίδα—ἡ δὲ ἑλληνικὴ δημοσιογραφία σημειοῖ ὅτι φέρει *δόξαν πρὸς τὸν συγγραφέα*, κάμνεις ἔκκλησιν ὑπὲρ τῶν λιμοκτονούντων ἐν Ἠπείρῳ ἀδελφῶν καὶ ἡ *Ἐφημερὶς* ἀποκαλεῖ αὐτὴν σεπτὴν καὶ ὑψηλὴν, *ὑβρίζεσαι* ὑπὸ τῆς *Ἐφημερίδος* καὶ λέγεις ὅτι δὲν παράττεσαι τὸ παράπαν διότι τοῦτο καλεῖται *συναίσθησις*, ἐκλέγεσαι μέλος ἑταιριῶν *τόπον ἐπεχουσῶν ἀκαδημιῶν*, γράφεις πραγματείαν περὶ κινίνης καὶ σὲ ἐπαινεῖ ὁ Ἀφεντούλης καὶ ὁ διακεκριμένος ἐν Ναυπλίῳ ἰατρὸς Κουτσουνόπουλος χωρὶς νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ σοῦ . . . Καὶ ὅμως ἐκπληρῶν *μετὰ δυνάμεως αὐστηρότητος τὸ καθῆκόν σου*, δὲν δύνασαι νὰ διακρίνῃς ὅτι οἱ μώλωπες εἶναι μώλωπες, ὅταν οἱ προμηθευταὶ τοῦ *ἀναμνηστικοῦ* δὲν σοὶ εἴπουν ὅτι αὐτοὶ οἱ *μώλωπες ἦσαν μώλωπες*.

Ἀλαταποθηκάριος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΦΕΑ! ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΦΕΑ!

—

Ὁ φιλόκαλος ποιητὴς τῆς **Παγκάστης** οὗ τὰ μέτρα ἐξέρχονται ἐκ τῶν κομψοτέρων τῆς ἀρχαιότητος ῥυθμῶν καὶ ἡ γλῶσσα ὑποδεικνύει τὴν χάριν τῆς *Νέας κωμῳδίας* παρεσκεύασε νέον γλύκυσμα διὰ τοὺς ἀδηφάγους ὀδόντας τῶν κριτικῶν. Ὁ κ. Δημήτριος Α. Κορομηλᾶς παριστάνει τὸ σάββατον τὸν **Ἀνακρέοντα** αὐτοῦ, **δρᾶμα** εἰς τρεῖς πράξεις. Ἀνακρέων καὶ δρᾶμα!

Αὐτὸ δὰ εἶνε τὸ περίεργον ὅπερ παρακινεῖ τὸν φιλόμουσον κόσμον νὰ ταξειδεύσῃ μέχρι τοῦ *Ὀρφέως*.

Σπεύσατε νὰ ἴδητε τὴν καλλιφωνοτέραν λύραν τῆς ἀρχαιότητος ἧς τὰς χορδὰς παρέλαβον ὁ Heine καὶ ὁ Beranger. Σπεύσατε νὰ ἴδητε τὴν φθειριῶσαν κάπαν τοῦ Φερεκύδους καὶ ἕνα τύπον παρασίτου **στριβελικέγξ.** Τὸ **σάββατον** λοιπὸν εἰς τὸν *Ὀρφὲα*, θὰ συναντηθῶσιν οἱ μᾶλλον διδάσκαλοι καὶ οἱ μᾶλλον μὴ διδάσκαλοι. Ὁ Ἀνακρέων διὰ μὲν **τοὺς μὲν** ἔχει νὰ χαρίσῃ τὰ τάλαντα τοῦ Πολυκράτους, διὰ δὲ **τοὺς δὲ** ἔχει τὸ ᾆσμά του ὅπερ θὰ ξετρελλάνῃ καὶ τὴν Δάφνην ἀκόμα. Ἐν τῷ δράματι τούτῳ πρώτην φορὰν θὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ εἶδος τῆς μουσικῆς ὅπερ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιλόχου ἐφευρεθὲν ὠνομάσθη **παρακαταλογή.** Δηλαδὴ λυρικὰ ᾄσματα ἀπαγγελλόμενα θὰ συνοδεύῃ ἡ ὀρχήστρα. Ὁ κ. Κορομηλᾶς διὰ τὰ τοιαῦτα εἶνε **μάννα.** Ἠμπορεῖ νὰ ξεσκονίσῃ ὅλην τὴν ἐθνικὴν βιβλιοθήκην π. χ. διὰ νὰ εὕρῃ τί φοροῦσε ὁ Ἀνακρέων, καὶ ποίου εἴδους ἦτο ἡ λύρα του. **Τὸ σάββατον** λοιπόν. Λάβετε εἰσιτήρια ἀπὸ αὔριον, ὅσοι θέλετε νὰ ἴδητε πῶς ὁ Ἀνακρέων, τὰ **κάμνει θάλασσα** εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν θέτων πῦρ εἰς τὸ ἀνάκτορόν του. Ἄμ ὁ μεσίτης ποῦ πωλοῦσε ὁμολογίας τῶν ἐθνικῶν δανείων ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ἀνακρέοντος ἀκόμα ; Ἄ! ὀλίγον ἔλειψε νὰ σᾶς εἰπῶ τὸ καλλίτερον. **Στριβελικέγξ!** Αὐτὸ τὸ ἀφίνω μυστικόν.

Γιορλάνος.